

eller lidt mere paa begge Punkter, det giver et Forbrug af 6,160,000 Rbd. Vi afdroge paa vor Gjæld og besørgebe offentlige Arbejder til et Beløb af 7,559,000 Rbd.; det giver et Overskud af 1,399,000 Rbd. Den ærede Minister har angivet Overskudet for det nuværende Budget til 1,377,000 Rbd., hvilket er rigtigt, ad lignende Veie. Der bliver altsaa der en Fordeel paa den nugjældende Finantslov af 22,000 Rbd., eller gaa vi en noget anden Veie og sige: de offentlige Arbejder beregne vi kun med Halvdelen af deres Beløb som indvunden Formue, saa faae vi et Overskud af 374,000 Rbd. ifjor, medens vi i Aar efter samme Beregning kun vilde have omtrent 200,000 Rbd. Nu blev det ifjor af Regjeringen fremskilt for os, at det var nødvendigt at faae en Indkomstkraft af 2 Millioner Rbd., for det Hensyn til de Kassevanskeligheder, der vilde opstaa, dersom vi ikke fik den, og for det Andet af Hensyn til en anstændig Balancee. Hvad Kassevanskelighederne angaar, har den meget ærede Finantsminister erkjendt, at der havde Regjeringen Aret ifjor; Statsregnskabet sluttede med et Overskud af omtrent 2 Millioner Rigsdaler. Medens vi strebes om, hvorvidt man paa Finantsloven turde vove at sætte en Forbrug af 3 eller 4 Millioner Rigsdaler, viste det sig i Virkeligheden, at vi slet ikke havde behøvet at sætte det op til mere end 2 Millioner. Da nu Finantsloven blev færdig i Slutningen af Marts, altsaa da 11 Maanedes af Finantsaaret vare gaaede, saa siger jeg ikke, at Regjeringen vidste, men at Regjeringen kunde have vidst, paa nogle Hundrede Rigsdaler — ja jeg vil være billig: paa nogle Tusinde Rigsdaler nær — den samlede Balance, som fremkom efter Statsregnskabet. Regjeringen kunde have vidst, at medens man stod her og strebes om de Kassevanskeligheder, der vilde fremkomme, naar vi vedtoge Finantsloven, som vi vedtoge den, var det alt afgjort, at saadanne Vanskeligheder ikke kunde komme frem, fordi det daværende Finantsaars Regnskab vilde slutte med en Balance, der var 2 Millioner bedre, end vi havde kalkuleret den ved den dagjældende Finantslov. Jeg tror, at man kan behænde den ærede Regjering denne Uvidenhed; der bliver endda en Grund tilbage mod os: det er Balancen. Men nu er det viist af den ærede foregaaende Laler, til hvis Resultat jeg slutter mig, at i Virkeligheden angiver den nu gjældende Finantslov en gunstigere Balance end den foreliggende, medens der af den samme ærede Regjering ikke gives nogenformelt Anvisning paa forøgede Indtægter for at væksette de Arbejder og dække de Krav, som Budgettet skal stille til os. Der er, som angivet af den sidste ærede Laler, en bestemt Modsigelse hos Regjeringen. Var Balancen usforvarlig ifjor at vedtage, og vi have hørt det, ikke blot af Regjeringen og dens nærmere Bønnen, men ogsaa af nogle af vore nærmeste Bønnen, maa den i nærværende Budget anførte Balance være endnu

usforvarligere, men derom have vi Intet hørt. Jeg siger dette saa meget mere, som den Overbalance af cirka 779,000 Rigsdaler, som her foreligger, efter Antydning af den ærede Finantsminister egentlig ikke kan regnes med til ved Betragtning af Balancen, idet han siger, at dersom der skal kræves større Udgifter til offentlige Arbejder, maa vi forøge Fordringen til Reserverfonden, hvormod han vil holde in mente at forklare os, hvortil Overskudet af 779,000 Rigsdaler skal bruges, og det er jo ikke saa vanskeligt at forstaa, at naar § 27 staaer blank — ifjor havde den ikke væsentlig at betyde — og skal udfyldes med visse væsentlige Fordringer til Indtægten, vilde de 779,000 Rigsdaler kunne gaa med dertil. Men saaledes bliver Balancen endnu uheldigere. Jeg fremhæver dette ikke for at kritisere selve Balancen, men jeg fremhæver det for endnu eftertryffelligere at konstatere de Indvendinger mod Regjeringens Stilling til Finantsloven ifjor og Budgettet i Aar, den meget forfjellige Stilling, som saaledes er belyst. Jeg tror, at Balancen nogenlunde kan passere. Imidlertid dersom det ikke var en Overgangslovs, hvori vi befandt os, vilde jeg tiltræde, i alt Fald tilbels, de Betragtninger, som den ærede foregaaende Laler har gjort gjældende med Hensyn hertil; men da jeg ikke kan skjønne, at han har Ret i, at Afdrag paa Gjælden, endog saa uden at tage i Betragtning, under hvilke Vilkaar Gjælden er stiftet, skalde betragtes som ordinære aarlige Udgifter, bliver min Opfattelse deraf ogsaa forfjellig fra hans. Han henviste til Driftseiere, og udtalte, at naar en saadan — han være Landmand eller Fabrikant, eller hvad det nu er — optager et Laan mod Renter og Afdrag, vilde han føle sig forpligtet til som ordinerer aarlig Udgift at optage i sit Budget, hvad han skalde forente og afdrage; vi maa dog tilføie, at dersom han er i det Tilfælde for Exempel, at maatte, paa Grund af at han er i Nød, optage et Laan og ikke kan faae heldigere Betingelser end for Exempel 10, 12 pCt. Afdrag, kan han dog ikke sige, at han gaar tilbage, hvis han maa dække Afdraget med et nyt Laan til for Exempel 7 til 8 pCt.; han gaar jo dog aabenbart 4—5 pCt. frem derved. Dette overfører jeg paa Statens Stilling. For Diebliffet have vi en Gjæld, stiftet i November 1864, som forentes med 5 pCt. og afdrages med et stedse vøgende Beløb; i Alt medgaar der til Renter og Afdrag 79,000 Rbd.; Renten udgjør 134,000 Rbd., men i Aar alene udgjør Afdraget 580,000 Rbd., og det vil stige stærkere Aar for Aar, idet det skal være afdraget i Løbet af 12 Aar fra dets Stiftelse. Kunne vi nu sige, at det er absolut rigtigt at betragte det som en ordinær aarlig Udgift? Endnu værre forholdes det sig med en aarlig Udgiftspost i Anledning af det 3 pCt.s Laan af 1825. Renten deraf er 196,000 Rbd., men Afdraget er 1,536,000 Rbd. Det er vøget i et stedse stigende Forhold og vøger, efterhaanden som vi komme